

Změna místa je potřebná a nevyhnutelná proto, aby aura člověka nezůstávala na jednom místě

Když lidé odcházejí, mají dvojí pocit: buď že velmi dlouho žili na jednom místě a jejich aura jakoby přirostla k předmětům; nebo cítí, jak všechno kolem nich končí a jejich aura směřuje jinam.

Je velmi důležité, abychom tyto dva druhy lidí rozlišovali, k tomu nám nejlépe pomohou jejich vnější znaky.

Kdo jsou vlastně Moji lidé? Jsou to ti, kteří se nepoutají k místu svého pobytu; ti, kteří nehromadí věci; ti, kteří odcházejí do hor; ti, kteří milují zpěv ptáků a svěží ranní vzduch; ti, kteří jsou aktivní a nelitují času.

Důležitost přemístování po Zemi spočívá v tom, že se aura nepoutá k žádnému místu a že vědomí díky tomu neustrne.

Jestliže člověk zůstane dlouho na jednom místě a ve stejných podmínkách, začnou z něho vycházet neviditelné nitky, které ho poutají ke každému předmětu a svazují ho s ním. Pomyslně je neustále obklopen obvyklými stěnami a zařízeními, které se krystalizuje do mentálních obrazů. Vzniká tak psychické vězení, v němž je vědomí člověka sevřeno, aniž by si to neuvědomoval. To znamená, že nevnímá a necítí uvržení do psychického vězení, které je mnohem horší v případě, jestliže člověk považuje toto vězení a všechno v něm za své nedílné vlastnictví.

Poutníci mají ve srovnání s obyčejnými lidmi tu výhodu, že jejich vědomí ani aura se nepoutají k jednomu místu. Neustálá změna dojmů a místa nechává jejich mysl svobodnou a nepoutá ji k zažitým podmínkám.

Proto se se Zemí loučí mnohem lehčeji a v jemnohmotném světě si snadněji uchovávají svobodu a schopnost se přemísťovat. Jakmile se lidé připoutají k jednomu místu nadlouho, ztrácejí pohyblivost.

Každý člověk si může představit, že jeho aura je připoutána k domovu nebo místu, kde prožil celý svůj život. Výměna těla a nové ztělesnění je dáváno lidem i proto, aby se příliš nepoutali k tomu, co je obklopuje. Cestování je velmi užitečné, protože čím více změn v každém svém životě člověk prožije, tím více domovů a příbytků vymění, a tím více pomůže svému duchu, aby poznal pomíjivost pozemských obydlí. Bez ohledu na tyto zkušenosti však aura k místu bydliště člověka přirůstá. Tehdy by měl člověku napovědět sám život, že je potřeba změnit vnější podmínky. V každém svém životě se člověk učí odpoutávat se od všeho, aby odchod ze Země byl při přechodu velké hranice snadnější. Poutníci nemají co ztratit, nemají čeho litovat a jejich aura se nemá k čemu připoutat, protože jsou v neustálém pohybu. Lidé, kteří žijí v domech a bytech, zvláště pak ve svých vlastních nebo v těch, které považují za vlastní, se od nich velmi těžko odpoutávají. Člověk je spojen s každou místností, obyčejnou věcí či předmětem, který vlastní, neviditelnými nitkami, z nichž se ve vědomí postupně vytváří celý svazek. Tisíce neviditelných nitek spoutávají vědomí se všemi věcmi, které člověk považuje za své, s každou stěnou domu a se vším, co se nachází v něm i kolem něho, a s místy, kde člověk žije. Lidé, kteří se nevysvobodili z pout vlastnictví, odcházejí do jemnohmotného světa, ale celým svým tělem jsou k tomuto vlastnictví neustále připoutáni.

Zamyslete se nad tím, co je lepší: nic nemít, nic nepovažovat za své, být v duchu svobodný a nepřipoutaný

k místu, nebo něco vlastnit a s tímto nákladem se vléci do jemnohmotného světa?

Pro člověka je pozitivní skutečností, jestliže necítí připoutanost k okolním podmínkám a jestliže se aura ještě nepřipoutala ani k věcem, ani k místu bydliště. Je to svoboda ducha a člověk nemusí litovat ničeho, co opouští. Odejít do nadpozemského světa je těžké, pokud člověka se Zemí spojují stovky nitek. Proto asi snadněji pochopíte život poutníků, kteří se chtějí vysvobodit z pozemských pout. Při pohybu po Zemi se jejich aura odpoutává od obydleného místa. Když člověk opouští své bydliště, zažívá pocit lehkosti, svobody a odpoutání.

Změna místa je potřebná a nevyhnutelná proto, aby aura člověka nezůstala na jednom místě. Auru přirostlou k určitému místu není tak snadné odtrhnout, jak by se mohlo zdát. Taková aura je s místem spojena organicky a její odtržení je velmi obtížné. Stejně jako člověk může vlastnit věci i bez pocitu vlastnictví, tak je možné žít na jednom místě a nepřipoutat se k němu. Je však důležité hodně cestovat, třeba jen v myšlenkách, a snažit se procestovat celý svět. Kde jsme my, tam je i náš domov. Kde je myšlenka, tam je i duch, který ji zrodil. Svoboda není ovlivňována účinem zabydleného místa, ale silou myšlenky. Jogín může tělesně přebývat stále v jedné jeskyni, ale v duchu může létat nad Zemí a být tam, kde zrovna potřebuje. Bydliště je velmi relativní pojem. Jestliže vám okolnosti neumožňují úplně odejít z domova, v němž žijete, opouštějte jej častěji alespoň v myšlenkách. Pohyb ducha je důležitější než pohyb těla. Myšlenka má vždy náskok. I když se v těle žádný pohyb neuskutečnil, pohyb v mysli proběhl. Toto je velmi důležitá příprava na svět, kde se pohyb realizuje jen myšlenkami. Nepohyblivá mysl, která se připouta-

la ke stálému příbytku, bude v otroctví i tam, kde člověk není připoután k pozemskému domovu. Každý člověk by se měl zamyslet nad tím, proč je cestování důležité, a nemůže-li je uskutečnit obvyklým způsobem, v duchu a myšlenkách může cestovat vždy. Pohyb v myšlenkách je reálný a stává se skutečností, jestliže je možné uskutečnit přesuny v jemnohmotném těle. Užitečné je také cestování do budoucnosti. Snažte se proto vysvobodit své myšlenky!

Cestování je užitečné proto, aby se člověk odpoutal od svého teplého místečka

Jestliže je váš soused tvrdohlavý, nepřístupný a nevdělaný, zeptejte se ho, zda někdy cestoval a jak dlouho. Určitě vám odpoví, že jeho cestování netrvalo déle než jeden den. K tomu ještě dodá, že i když pobýval na nových místech, přesto se dostal do starých podmínek, protože neznal jazyk a nebyl dostatečně vzdělaný. Takovýto člověk se bude neustále hádat a svoji nevdělanost nebude nijak skrývat.

Cestování je nejlepším klíčem k poznání kosmických životů. Pravý poutník si umí jasně představit jak minulou, tak i budoucí cestu. Dokáže zhodnotit všechno, co již uplynulo, a předvídat lepší možnosti.

Poutníku, jak si představuješ cestu za hranicemi Země? Vytvoření života za hranicemi bylo věnováno mnoho úsilí. Lidem se zdá, že se najednou dostanou do nereálné oblasti. Tato neznalost vzniká na základě nedostatečně rozvinutého pozorovacího smyslu.

Zkušený poutníku, ty víš, že na Zemi existuje počátek všech možností. Poznal jsi nedokonalost minulosti a snažíš se zachytit části budoucnosti. Nedokonalost minulé cesty připomíná pozůstalý život ve světě vědomí na nižším stupni. Záblesky nových rozhodnutí tě, poutníku, povedou po cestách předurčených k putování ke hvězdám. Nepotřebuješ žádná mystická znamení, protože kráčíš po viditelné cestě a každé stéblo v přírodě ti bude pomáhat. Přízraky se zjeví těm, kdo sedí doma za pecí. Tobě náleží všechno, co přináší světlo. Zanechané stopy ne-

může následovat ten, kdo je nečinný. Tobě náleží reálné obrazy paprsků. Ostatní věří v magické zázraky, ale ty budeš tvořit čisté vrstvy všeho, co je kolem.

Poutníku, rád se s tebou setkám; rád se podívám, jak odhodlaně kráčíš po cestě! Poutníku, ty víš, co hledáš, a já ti vždy pomohu!

Hlavní je to, aby se člověk nezastavil. I když je člověk v důsledku okolností připoután k jednomu místu, pohybu ducha nemůže nic zabránit, člověk však musí pochopit, v čem spočívá svoboda ducha. Království ducha nepochází z tohoto světa. I když nějaký člověk sedí jen na jednom místě, může se pohybovat vpřed; jiný člověk se přemísťuje po Zemi, ale jeho duch ustrnul a znecitlivěl. Je důležité pochopit, že vnější pohyb ještě neznamená pohyb ducha. Cestování je velmi potřebné, protože rozšiřuje vědomí. Lidé, kteří podle slov Učitele pobíhají po planetě Zemi nevědoucně, nemohou přinést žádný užitek. Vnitřní pohyb je důležitější než pohyb vnější; ztotožní-li se však oba pohyby, vzniká optimální stav. Pokud člověk nemá možnost měnit místa a pohybovat se ve vnějších podmínkách, vnitřní pohyb může realizovat vždy.

O kvalitě cestování. Každý člověk by si měl uvědomit, že cestování je nezbytné! Nestačí však, aby se odpoutal od domova, nýbrž musí pojem *domov* pochopit zcela jinak. Přesněji řečeno, musí svůj domov rozšířit. Tam, kde jsme, tam je i náš domov. Evoluce strhává všechny domovy, které se staly vězením. Jakmile člověk vysvobodí vědomí z pout, dostává šanci k pohybu. Člověk se neodpoutá od obydlí tím, že například vykoná nějaký skutek, něco ztratí nebo bude něco zbožňovat, ale dosáhne toho jen kvalitou vědomí. V zabydleném místě je velmi mnoho kouře a prachu.

Jak nás ovlivňuje ENERGIE MÍST

Jsmo proti jakémukoli samotářství, ale život v malých obydlených se špatnou atmosférou je ještě horší než život v jeskyních. Volám všechny, kteří si umějí vytvořit prostor pro své myšlenky.

Chtěl bych vás vidět, jak všichni kráčíte po světě, kde mizejí hranice a národy se spojují. Jak však můžeme létať, když jsme se někde zachytili?! Znovu se zamyslete nad tím, jak je cestování důležité.

Výhoda poutníků a cestovatelů je v tom, že neustále mění své okolí a že jejich aura se nepřipoutá k žádnému místu. V tom je jejich svoboda. Nová místa, noví lidé, nové dojmy nedovolí duchu, aby ustrnul a zastavil se ve starých zažitých podmínkách. Již jsme hovořili o užitečnosti pohybu a cestování. Co má však dělat člověk, jestliže je z různých důvodů k domovu připoután a nemůže jej opustit? Doporučujeme, aby cestoval a přesunoval se v myšlenkách. Cestování a lety v myšlenkách umožňují člověku, aby se odpoutal od obvyklých podmínek, a kromě toho jsou předzvěstí k cestám do jemnohmotného světa. Jogíni, kteří žijí v osamocení, neopustí svoji jeskyni, ale zároveň jsou všude tam, kde chtějí být. Připoutanost k místu nebo osvobození od míst závisí na stavu vědomí. Člověk může žít stále na jednom místě, a přece bude vědět, že procestoval celou planetu a stal se jejím obyvatelem.

Užitečnost cestování je nezvratná skutečnost. Nová místa, noví lidé a vibrace obnovují auru. Cestování je užitečné proto, aby se člověk odpoutal od svého teplého místečka, umožňuje rozbít skořápku aury a vysvobodit se ze zakonzervovaného a navyklého prostředí. Poutníci jsou z tohoto pohledu jasným příkladem, že je možné žít na jednom místě a přitom se k němu nepřipoutat. V Indii se velmi často stává, že když lidé dosáhnou určitého věku a splní všechny svoje povinnosti vůči rodi-

ně a ostatním lidem, opouštějí dům a rodinu a zůstávají stranou. Tito lidé vědí, že je to nejlepší způsob, jak se snadno odpoutat od Země, jakmile přijde jejich hodina. V duchu je možné opustit všechno. Je však jasné, že takovéto odpoutání je mnohem těžší. Vyzařování aury, nasycené různými prožitky, náladami, city a stavy, člověka uzavírá do takzvané *skořápky* aury, kterou musí rozbít, jestliže chce vstoupit do prostoru. Není to jednoduchý proces. Pokud ho neprovedete, nebudete nikde v prostoru cítit radost. V *Bibli* se uvádí, že člověk se má odpoutat od sebe sama, což znamená vysvobodit ze skořápky aury tím, že bude putovat bez domova a bude měnit místa.

Cestování je velmi dobré a užitečné také proto, že se aura člověka odpoutává od zabydleného místa. Je těžké si představit, jakou silou se aura připoutává k obvyklým a zažitým podmínkám a jak pevně je s nimi spojená. Okolí se natolik vrylo do vědomí, že člověk vůbec necítí uje vězení ducha, stejně jako ve zdravém těle necítí normální tlak vzduchu. Podobné připoutání k místu proběhne zvláště dramaticky při přechodu do jemnomotného světa, kdy člověk psychicky pokračuje v existenci jako na Zemi. Poutníci jsou v takovém případě zcela svobodní, neboť pozemský dům už nemají.

Cestování a změna vnějších podmínek života jsou velmi užitečné, neboť při neustálém střídání dojmů je možné na sobě snadněji pozorovat, co se skrze všechny tyto změny odehrává. Člověka to však neovlivní, neboť se na všechno dívá ze svého nitra, jako by ho od všeho oddělovala jeho nezničitelná podstata.

Zvláštní význam cestování je v tom, že se aura odpoutává od místa, na které si člověk zvykl. Jen těžko si lze představit, jakou silou se aura připoutává k okolí. Jedny a tytéž obrazy vrůstají do vědomí, kde krystalizují

a mění se na pevné útvary. Tyto útvary jsou pevnější než stěny vězení, neboť osvobození od těla ještě neznamená osvobození od těchto útvarů. Každý pohyb po Zemi tyto útvary narušuje, protíná jejich spojení a připoutanost k vědomí. Poutníci neznají tuto spoutanost a kromě oblečení nemají na sobě vůbec nic. Během cestování se člověk může seznámit s různými krajinami a lidmi, poznat místní zvyky, tradice a zvláštnosti. Je potřeba si uvědomit, že naším domovem je celá planeta. Čím více cest podniknete, tím bude vaše vědomí svobodnější. Každý člověk nemá tu možnost, aby cestoval. Vnější pohyb je možné zaměnit pohybem vnitřním. Velmi užitečné jsou také cesty a přesuny uskutečněné v myšlenkách. Asketičtí jogíni, kteří přebývají v jeskyních v dalekých horách, necestují, a přesto mohou podniknout různé cesty po planetě Zemi. Nejdůležitější je to, aby člověk nepovažoval žádné bydliště za stálé. Všechno je dočasné a pomíjivé: tělo, domov, lidé i životní podmínky. Je potřeba se na všechno dívat jako na nocleh, který netrvá dlouho, jako na okamžitý dojem z cesty nebo tak, že se člověk jen na chvíli někde zastavil. Ve vlaku, na lodi, v letadle nebo v automobilu si člověk velmi dobře uvědomí, že tento okamžik trvá jen krátce, aniž by přitom ztratil svou individualitu. Vědomí člověka tak přistupuje ke všemu, co ho obklopuje, protože člověk je na planetě Zemi jen poutníkem, poutníkem na své věčné cestě.